

บรรณานุกรม

กนกกร แวพหุสูต. (2549). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้เรื่องสนุกกับไฟฟ้าของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT และกระบวนการแก้ปัญหา.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). ผังมโนทัศน์และสาระการเรียนรู้แกนกลาง
กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว.

จำเนียร ศิลปะวานิช. (2538). หลักและวิธีการสอน. กรุงเทพฯ: เจริญรุ่งเรืองการพิมพ์

จิตสุภักดิ์ มานะการ. (2550). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะกระบวนการวิทยาศาสตร์
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ชรินทร์ มั่งคั่ง. (2551). องค์ความรู้หลักสูตรและการสอนสังคมศึกษา. เชียงใหม่: ลูกช้างนานา
มีเดียเซ็นเตอร์.

ณัฐวุฒิ กิจรุ่งเรือง และคณะ. (2545). ผู้เรียนเป็นสำคัญและการเขียนแผนจัดการเรียนรู้ของครู
มืออาชีพ. กรุงเทพฯ: บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด.

ทิววรรณ ภาสุคำ. (2544). ผลการใช้ผังมโนทัศน์เรื่องปัญหาทรัพยากรธรรมชาติต่อระดับการคิด
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสันทรายวิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ทิตนา เขมมณี. (2546). รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธีระพัฒน์ ฤทธิ์ทอง. (2545). 30 รูปแบบการจัดกิจกรรมการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ.
พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.

นิวัติ เรืองพานิช. (2536). การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. พิมพ์ครั้งที่ 4.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

บุญส่ง นิลแก้ว. (2539). เอกสารประกอบการสอนวิจัยการศึกษา กระบวนวิชา 055770.

ภาควิชาประเมินผลและวิจัยการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ประสาท อิศรปริดา. (2523). จิตวิทยาการเรียนรู้กับการสอน. กรุงเทพฯ: กราฟฟิคอาร์ต.

ปรีชา เนาว์เย็นผล. (2544). กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การแก้ปัญหาปลายเปิดสำหรับนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พระเทพเวที. (พระยุคลโต). (2535). การพัฒนาจริยธรรม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณ์

ราชวิทยาลัย.

พลกฤต ตันติญาณกุล. (2547). ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสังคมศึกษาด้วยการฝึก

การคิดอย่างมีวิจารณญาณที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการ

แก้ปัญหานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิบูลศรี วาสนสมสิทธิ์. (2526). หลักสูตรสังคมศึกษา. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

เฟื่องฟ้า ภูมิมาลา. (2540). กระบวนการแก้ปัญหาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกฎหมายนำรู้

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีสอนแบบแก้ปัญหา. วิทยานิพนธ์

ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

รวีวรรณ ชินะตระกูล. (2543). การศึกษากระบวนการสิ่งแวดล้อม. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด

ภาพพิมพ์.

รุจิร ภู่อาระ. (2546). การเขียนแผนการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: บุ๊คพรอยท์.

ลักขณา สรวิวัฒน์. (2538). การคิด. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ลัดดาวัลย์ กันหสุวรรณ. (2553). คู่มือการพัฒนาการสอนสิ่งแวดล้อม. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

วนิช สารัตน์. (2547). ความคิดและความคิดสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

วาริ ธีระจิตร. (2535). การพัฒนาการสอนสังคมศึกษาระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ:

โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิชญ์ ทศะ. (2547). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นหลักและแบบสืบเสาะหาความรู้. วิทยานิพนธ์

ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

(สำเนา)

วินัย คำสุวรรณ. (2529). ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์กับความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หก. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (อัคราณา)

วิญญา วิศาลาภรณ์. (2535). การสร้างแบบทดสอบ. กรุงเทพฯ: ทิพย์วิสุทธิ.

วัฒนาพร ระเบียบทุกข์. (2545). เทคนิคและกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.

ศิวพร เสนียังค์ ณ อุรุยา. (2529). การเปรียบเทียบความสามารถในการคิดแก้ปัญหาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีสอนตามขั้นทั้งสี่ของอริยสัจกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วิทยาศาสตร์ศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ศิริกาญจน์ โกสุม และดารณี คำวังนัง. (2544). สอนเด็กให้คิดเป็น. กรุงเทพฯ: ทิสป์ พลับ บลิเคชั่น จำกัด.

เสวต ไชยโสภภาพ. (2545). การพัฒนาแผนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตที่เน้นกระบวนการชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรื่องสารเสพติดให้โทษ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ลำลี รักสุทธิ. (2544). เทคนิควิธีการเขียนหลักสูตร. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เรืองแสงการพิมพ์.

สุนทร สุนันชัย. (2532). การศึกษาตลอดชีวิตและการศึกษานอกระบบ. กรุงเทพฯ: สารมวลชน.

สุวิทย์ มูลคำ. (2549). การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการคิด. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.

อรทัย มูลคำ และคณะ. (2543). CHILD CENTRED : STORYLINE METHOD : การบูรณาการหลักสูตรการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: บริษัทดวงกมลสมัย จำกัด.

อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2540). การวางแผนการสอนเอกสารการสอนวิชาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ: เอ็กเพรสมีเดีย.

_____. (2546). หลักการสอน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

เอกรินทร์ สีมหาศาล. (2546). การออกแบบเครื่องมือวัดและประเมินตามสภาพจริง. กรุงเทพฯ: บั๊กพอท.